

μὲ λίγες κλαρίδες, ποὺ νὰ μποροῦνε νὰ γλυστρᾶνε ἀπάνω τὰ πλοῖα, ποὺ στὸ Μεσολόγγι παλίνουν, ἐνῶ τὶς ἄλλες τὶς μποῦκες τὶς κλειοῦνε καλὰ μὲ καλαμωτὶς, ποὺ νὰ μὴ μπορῇ τίποτ' ἀπὸ ἐκεῖ νὰ περάσῃ. Ἀφίνουνε μονάχα στὴ μέση ἀπ' αὐτὲς μιὰ πορτίτσα ἀνοιχτή, φκιασμένη μὲ καλάμια σὲ τρόπο ποὺ νὰ μποροῦνε τὰ ψάρια νὰ μπαίνουνε στὴ λίμνη, ἀλλὰ νὰ μὴ βγαίνουν πιά ἀπ' αὐτὴ, ὅπως δηλ. εἶναι τὰ στόματ' ἀπ' τὶς τσάκες τῶν ποντικίων. Καὶ τὶς πορτίτσες αὐτὲς τὶς λένε σουδιακά, γιὰτ' ἐξάκολουθαί ἀπ' αὐτὲς νὰ σοδεύῃ ἀκόμα ἡ λίμνη.

Καὶ σὰ σφαλίσουν οἱ μποῦκες, τὰ ψάρια εἶναι πιά τῆς λιμνοθάλασσας σκλάβοι, καὶ σὰν ἀρχίσουν οἱ κάψες ποὺ τὰ ψάρια θέλουνε ν' ἀφήσουν τὴ λίμνη, ἀρχίζει καὶ τῶν γιβαριῶν τὸ μασοῦλι, γιὰτὶ ξέρουν οἱ γιβαρᾶδες τὸ δρόμο ποὺ θὰ πάρουν τὰ ψάρια καὶ τοὺς ἔχουν ὅλα τὰ πόστα πιασμένα μὲ τὶς τέχνες ποὺ στένουν γι' αὐτά.

Ἀλλὰ δὲ ζεσταίνονται κι' ὅλες τῶν γιβαριῶν οἱ φαμίλιες τὸ ἴδιο, κ' εἶναι εἶδη πολλὰ ποὺ ἀντέχουνε μέσα στὴ λίμνη καὶ φεύγουνε σὰν τὰ κρᾶξη ἡ πεθύμια τῆς γέννας. Γιὰ τοῦτο δὲν πιάνονται κι' ὅλα τῶν ψαριῶν τὰ εἶδη μαζί. Ὡς τὶς 25 τ' Ἀλωναρίου πιάνουνε τὰ λιανώματα, ποὺ εἶναι διαφόρων εἰδῶν ψάρια, καὶ τὸ περισσότερο μικρά. Ἀπὸ τὸν Τρυγητὴ ὡς τοῦ Σταυροῦ τὶς 10, ἀλειοῦν τὶς μπάφες στὰ δζένια, καὶ βγάζουν τὰ περίφημα τοῦ Μεσολογγίου βοτάρια. Ὑστερὰ πιάνουν τοὺς σπάρους, ποὺ γιὰ νὰ τρυπώσουνε στῶν γιβαριῶν τὶς πῆρες, θέλουνε βροντὲς, κερανοὺς, ἀστραπὲς. Κι' ἀπ' τὶς 15 τοῦ Ἀϊ-Δημητρίου ὡς τ' Ἀϊ-Νικολάου ἀρχίζει ἡ μεγάλη ἀλιά, ποὺ βγαίνει τὸ πολὺ καὶ μεγάλο ψάρι. Κ' ὕστερὰ ἀπ' τ' Ἀϊ-Νικολάου εἶναι ἀπάλια καὶ χαλοῦν τὰ γιβαρία κι' ὁ καθένας ἔχει τὸ λεύτερο νὰ ψαρεύῃ μέσα σ' αὐτὰ γιὰ ἓνα δυὸ μῆνες.

Κ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Πατέρα, εἴταν ὁ Εὐκλείδης καλὸς ἄνθρωπος;
— Δὲ μᾶς τὸ λέει, παιδί μου, ἡ ἱστορία μ' ἀγιάζει;
— Γιατί, ἂν εἴταν καλὸς ἄνθρωπος, θὰ τὰ πιστεύαμε γι' ἀληθινὰ ὅσα λέει καὶ δὲ θὰ σκοτιζοῦμασταν νὰ μαθαίνομε πῶς ἀπαδείχναι αὐτὲς τὶς προτάσεις.

Ἡ κυρία: Θαρρεῖς δὲν τὸ κατάλαβα, Μαριώ, πῶς ἀλάκερη ὥρα χτὶς τὸ βράδυ στεκόσουναι καὶ μιλοῦντες μὲ τὸ δεκανέα;

Μαριώ: Μὰ καὶ τ' ἤθελες, κυρία, νὰ στέκουμαι ἀλάκερη ὥρα δίχως νὰ μιλῶ;

σὰ νὰ εἶναι ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου πνευματικὸς. Θὲς καλότερο ξεμολογητὴ ἀπὸ τὸν ἄντρα σου; Θὰ μοῦ ὀρκιστῇ πῶς δὲ θὰ παραλείψῃς τίποτα καὶ θὰ σοῦ ὀρκιστῶ κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο... ἐγὼ μάλιστα θάρχω πρῶτος. Ἔλα, ὀρκίσου με.

«Σὰν παραγμένη λιγάκι ἡ Ἰουλίττα γυρνᾷ καὶ μοῦ λέει:

«Μὰ δὲν ἤδρες τίποτες ἄλλο νὰ μοῦ ζητήσης; Τί θὰ τὰ κάνης τὰ περασμένα...

«Εἴμαστε γέροι κ' οἱ γέροι ζοῦνε μὲ τὶς θύμσεις τῶν περασμένων... ἀφγὴ εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ κ' ἡ λύπη τοῦ... Τὰ γερατειὰ δὲ βλέπουνε ἔμπρός, ἀλλὰ πίσω, γιὰτὶ τὰ μπροστινὰ τὰ βλέπουμε καλῆτερα, εἶναι πὺθωτεινὰ, βρῖσκονται σὲ ἐπίπεδο μέρος... κάμποσα χρόνια ἡ ἴδια ζωὴ, χωρὶς κύματα, χωρὶς λαχτάρες, χωρὶς ἀπρὸς δόκητα, τὸ πολὺ-πολὺ λίγα γέλοια ἢ λίγα κλάματα καὶ τέλειωσε... ὁ λάκκος κ' ἡ ἀφομοίωση μὲ τὴ μάννα γῆ... ἐνῶ τὰ πίσω σοῦ φαίνονται θομπὰ, εἶναι πὺθωχρῆ, πὺθωχρὰ ἀδιάβαστα, πὺθωχρὰ φουρτουνασμένα καὶ κουράζεσαι, κίπως νὰ τὰ φέρῃς μπροστὰ στὰ μάτια σου... Ἔλα τώρα ὀρκίσου πῶς θὰ μοῦ τὰ πῇς ὅλα.

«Σοῦ ὀρκίζουμαι στὴν τωρινὴ ἀγάπη μας.

«Κ' ἐγὼ στὸ ἴδιο σοῦ ὀρκίζω, κ' περὶ ἀρχίζω.

«Κι' ἐγὼ σ' ἀκούω,

ΛΥΠΗ

Μέσ' οἷς χορὲς ποὺ γύρω μας πετοῦν ἀξένοιαστες σὰν χελιδόνια τὴν περασμένη σου χαρὰ θωρῶ νὰ μὴ σὲ βλέπῃ πιά γιὰ αἰώνια.

Σ' ἄλλες ψυχὲς, ἀκάλεστη νὰ κάψῃ θέλει τὸ ἅγιο τῆς λιδανί. Μὴ κλαῖς κρύβει παρηγοριά, ψτωχὸ μου, καὶ τῆς Λύπης τὸ λιμνί.

Καὶ στὸ βουνὸ τὸ δρόξερο φυτρώνουν—πίστεψέ με—λουλουδάκια. Κ' ἐδῶ νὰ κελαδοῦν ἀκοῦς τὴ βαρυχειμωνιά μικρὰ πουλάκια.

Κύτταξ' ἐκεῖ στὸν οὐρανὸ πόσα φωτόλουστα πλανῶνται ἀστέρια. Τα βλέπεις πῶς στὴ Λύπη τους, —στὴ γύρω σκοτεινιά—δίνουν τὰ χέρια;

Κασταλλόριζο

Μ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΤΡΙΚΕΡΙ

Μπαίνοντας στὸν κόρφο τοῦ Βόλου, στὴ μπούκα ἀκόμα, ξαγναντίζουμε ἀπὸ δεξιὰ τὸ Τρίκερι, μιὰ τοῦφρα σπίτια στριμωγμένα τὸ ἓνα μὲ τ' ἄλλο, στὴν κορφή ψηλοῦ βουνοῦ κατὰξερου, πετρωτοῦ, ποὺ ἡ φόρα τοῦ εἶναι ἀπὸ λεβάντε σὲ μπουνέντε. Ἀνάμεσα σὲ δυὸ μεγάλες ρηματιὲς κάτω στὴ θάλασσα εἶναι ἡ σκάλα τοῦ χωριοῦ, εἴκοσι ὡς τριάντα μαγαζιά καὶ καλύβια ἀραδιασμένα στὸ φῶδι τῆς ἀμμου μὲ μικρὸ στενόμακρο λιμανάκι. Μιὰ ῥάχη τοῦ βουνοῦ τὴ χωρίζει σὲ δυὸ κατεβαίνοντας ὡς τὴ θάλασσα. Ὁ δρόμος ποὺ πηγαίνει στὸ χωριὸ ξεχωρίζει ἀπὸ μακριὰ, ἀπ' τὴ θάλασσα, πετροστρωμένος καὶ καγκιολιστός. Τραβάει ὡς μιστὴ ὥρα τὸν ἀνήφορο καὶ δυὸ λεφτὰ πρὶν φτάσῃ στὸ χωριὸ περνάει ἀπ' τὰ πηγάδια. Περιοχὴ τοῦ χωριοῦ εἶναι ὅλη τοῦ Τρικεριοῦ ἡ χερσόνησο, ἀπ' ὅπου ἐνώνεται μὲ τὴ Μπαρτζώα (τὸ Τίσσαο βουνὸ τῶν ἀρχαίων) μὲ στενὸ λαϊμό, Διακόπι τῶνομά του. Στὴν κατοχὴ τοῦ πάλι εἶναι καὶ τὰ νησιά τοῦ κόρφου, τὸ παλιὸ Τρίκερι (ἀρχαῖα Κυκίνηθος) ποὺ χωρίζονται ἀπ' τὴ στεριά μὲ διαπόρι Ἀλογόπορος, τὰ Μικρὰ καὶ ὁ Ἀλατᾶς. Κέντρο τοῦ χωριοῦ εἶναι ἡ μητρόπολή του, ἡ Ἁγία Τριάδα, στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ. Οἱ παραδόσεις τῶν γρηῶν γιὰ τὸ χτίσιμο τοῦ χωριοῦ ἀπ' αὐτοῦ ἀρχι-

νοῦνε: Πῶς πρὶν χτιστῇ τὸ χωριὸ, τὸν καιρὸ ποῦ ὁλος ὁ τόπος ἦταν ρουμάνι, αὐτοῦ στὴν κορφή ἀναβροῦσε πολὺ νερὸ (ὕστερὰ τὸ σκόρπισαν μὲ διάργυρο), καὶ οἱ τσοπάνηδες πήγαιναν καὶ πότιζαν τὰ κοπάδια τους, μὰ στὸν ἴδιον τόπο, ποὺ ἔγινε ὕστερὰ τὸ ἱερό, σ' ἓνα δέντρο ἀπάνου, ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδας καὶ τὴν προσκυνοῦσαν. Καὶ τὸ χωριὸ ἦταν στὸ νησί τὸ Παλιὸ Τρίκερι, μὰ ληστοπειράτες καὶ κλέφτες γεμάτος ὁ τόπος, ὅτι ἐνεθάν τὴν ἡμέρα—λένε οἱ γρηῆς—τὴ νύχτα τοὺς τῶκλεβαν.

Ἡ ἐκκλησιά, μικρὴ καὶ ταπεινὴ ἀπ' ὄζω, ἀπὸ μέσα ἔχει πολλὰ ποῦ ἀξίζει νὰν τὰ μνημονέψῃ κανένας. Πρῶτα-πρῶτα τὸ τέμπλο, τρυπητὸ καὶ πολυκέντητο, φέδρο πρᾶμα τ' ἀσκησκάντηλα, μιὰ ἐφτάφωτη καντήλα ἀσκημένα. Καὶ κεῖνο ποῦ ἀγγίζει τὰ παραμύθια, ἓνα θρόνο βασιλιᾶ, ὅπως λένε, ποῦ κάπιο καράβι, ἀπὸ κάπιο νησί μακρυνὸ περνώντας, τὸν πῆρε καὶ τὸν ἔφερε δῶρο στὸ χωριὸ καὶ καμάρι του. Κ' εἶναι τώρα θρονιασμένη σ' αὐτὸν ἡ Παναγία ἡ Τρικεριώτισσα, νὰ τὴν ποῦμε, ποῦ χωμένη στὴ γῆς κάτω ἀπ' τὴ ρίζα μιᾶς γέρικης ἐληᾶς, νεῖρεψε κάπιον καὶ τὴν ἐβγαλε. Ἐκτὸς αὐτὰ κ' ἓνα σταυρὸ μικρὸ, σκαλιστό, κόμμοδο πρᾶμα, ποὺ παρασταίνει ὅλα τὰ πάθια τοῦ Χριστοῦ σκαλισμένα πάνω στὸ τίμιο ξύλο.

Ἀπ' τὴν ἐκκλησιὰ ἀρχινώντας οἱ δρόμοι κατηφορίζουν γυριστοὶ κάνοντας βόλτες γύρω στὴν ἐκκλησιὰ ὅσο μακραίνουν, σὰν εἶδος σαλίγκαρο, ὅλοι καλντιριμωμένοι καὶ στενοὶ, πότε ἴσιοι, πότε μὲ ὄχτους. Καὶ τὰ σπύτια πιάζουν ὅλες τὶς πλαγιὲς γύρω-γύρω στὴν κορφή, παλὰ λατοποχτισμένα, ξασθέστωτα ἀπ' ὄζω, μὲ τὰ μεγάλα ξύλινα ζουνάρια—σύφωνα μὲ τὸ παλιὸ σκέδιο—μὲ παραθύρια μικρὰ καὶ πολλὰ, μὲ παραθυρόφυλλα γερασμένα σταχτιὰ ἀπ' τὴ βροχὴ καὶ τὸν ἥλιο, καὶ τὰ περισσότερα κολλημένα, ἀπὸ φόβου—τότες ποῦ τᾶφκιαναν—γιὰ τοὺς κλέφτες, νὰ συντρέχῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Καὶ τὰ ἴδια χτίρια ἔχουν πολλές φορές δυὸ καὶ τρεῖς πόρτες, μερασμένα σὲ τόσα κομμάτια, ἐξαιτίας ποῦ ἔδιναν τὸ μισὸ σπύτι τοῦ γαμπροῦ γιὰ νὰ ἔχουν τοὺς δικούς σιμά τους κι' ἀργότερα ἀπὸ φτώχεια. Τέλος τὰ τελευταῖα σπύτια κάτω στὰ χαμηλωμένα γύρω-γύρω, εἴταν ὅλα τῶν πλούσιων κ' εἶχαν χτιστῇ σὰν πύργοι μὲ τρία καὶ μὲ τέσσερα πατώματα, μὲ πολεμίστρες καὶ χωρὶς παραθύρια χαμηλά. Ἀπ' αὐτὰ ὅμως λίγα ὑπάρχουν, γιὰτὶ, ἢ τὰ χάλασαν, ἢ τὰ κατέβασαν, ἐβγαλαν τὰ πολλὰ πατώματα, σὰ νὰ

«Θυμᾶται, σὲ εἶχα διὰ ἓνα, δυὸ, τρεῖς φορές; καὶ τρελλάθηκα γιὰ τὴν ὁμορφιά σου, τὴν καλοσύνη σου, τοὺς τρόπους, τὴ γάρη σου. Σὲ ζήτησα ἀπὸ τοὺς γονιούς σου, μὲ δέχτηκαν οἱ λαμπροὶ ἐκεῖνοι ὀνδρῶποι, ὁ Θεὸς ν' ἀγιάσῃ τὴν ψυχὴ τους, μὲ δέχτηκες καὶ σύ, ἂν καὶ κάποια μοῦ εἶπε πῶς δὲ σοῦ καλοᾶρεζα, καλὲς γλώσσες, καὶ παντρεφτήκαμε. Μεγαλῆτερη ἐφτυχία γιὰ μένα δὲ μποροῦσε νὰ γίνῃ, δὲ φανταζοῦμαι πῶς εἴτανε δυνατό νὰ νοιώσω μεγαλῆτερη χαρὰ... Εἶδες πῶς σὲ περιποιήθηκα, πῶς εἶχα τὸ σπύτι μας... μήπως ὑπάρξε ποτὲ στιγμή ποῦ νὰ νοιώσω πόνο, ποῦ νὰ νοιώσω πίκρα; Ὁχι, ποτὲ... ἢ ψέματα λέω... ψέματα, ὑπάρξε μιὰ στιγμή ποῦ αἰστάνθηκα μιὰ πίκρα. Μιὰ φορά, θυμᾶται μιὰ νύχτα ποῦ ἀργησα νάρτω καὶ μὲ περίμενε τὸ πουλί μου, τρεῖς τέσσερες φίλοι, ὥρα τους καλὴ, ἢ ἐφτυχία δὲ μ' ἀφῆσε νὰ μάθω ποτὲς ἂν πέθαναν ἢ ζοῦνε, μὲ πήγανε σὲ μιὰ μπουραβία καὶ μὲ μεθύσανε. Σηκωθήκαμε νὰ φύγουμε, ἐγὼ μελοτοῦσα νάρτω σπύτι, ἐκεῖνοι δὲν ἤξερα ποῦ θὰ πηγαίνανε. Σὰν ἔμαθαν τὸ σκοπὸ μου μὲ τραβήσανε, δὲ μ' ἀφῆσανε, εἶπαν πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ χαλάσω τὴν παρέα, μ' ἐπείσανε στὰ τελεφεταῖα. Πήραμε κατὶ δρόμους, ποῦ δὲν τοὺς ξαναεἶδα ποτὲ ὡς τὴν ἡλικία ποῦ εἶχα φτάσει. Στεκοῦμαστε σὲ μιὰ πόρτα, χτυποῦμε, μπαίνουμε μέσα. Πῶς διὰ δόλο πηγαίναμε, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου, γιὰτὶ σὲ βεβαίω τίποτα

δὲν εἶχα, σὰν τὸ στραβὸ στὸν Ἀἴη σερνόμενον. Τέλος, νὰ μὴν τὰ πολυλογῶμε, θρονιαζοῦμαστε σὲ μιὰ κάμαρα καλοσυγυρισμένη. Σὲ κομμάτι ἀνοίγει μιὰ πλαϊνὴ πόρτα καὶ πηδᾷ μέσα μιὰ κοπελα μισόγυμνη, μὲ μπράτσα ἀνοιχτά, λαίμους ἀνοιχτούς, ποδάκια ἀνοιχτά καὶ ὁμορφιά, πρῶτης τάξης ὁμορφιά. Ἦρτε κατεφτείας σὲ μένα, νὰ μὲ συχωρέσης γυναῖκα, μεθυσμένος, ξέρεis... μ' ἀγκάλιασε καὶ μὲ φιλοῦσε, ξέρεis, μεθυσμένος. Τὸ αἷμά μου ἄναψε, κόρωσε κ' εἴμουνα ἑτοιμὸς νὰ τῆς ἀνταποδώσω κ' ἐγὼ τὰ ἴδια, νὰ μὲ συμπαθήσης γυναῖκα, μεθυσμένος ξέρεis... Μὰ κρατήθηκα, ἦρτες στὸ νοῦ μου ἐσύ, ἢ εἰκόνα σου, ἐπὶ ἡ ἴδια φανερώθηκες μπροστὰ μου καὶ τινάγτηκα, ἔδωσα μιὰ σκουνητὴ τῇ γυναῖκα ἐκεῖνη κ' ἔκανα νὰ φύγω... Οἱ φίλοι μου γελοῦσαν... κατὰλαβα τὴ φικία τους, τοὺς ἔβρισα κ' ἔφυγα. Θυμᾶται ἐκεῖνη τὴ βραδιά σὰν ἦρτα σπύτι... σ' ἀγκάλιασε, σὲ φίλησε, σὲ φίλησε, δὲ σὲ χόρπαινα. Ἄλλο τίποτα δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ, ξέρεis μεθυσμένος εἴμουνα... τὰ ρέστα τὰ ξέρεis... Καὶ τώρα ἔλα, πὲς τὴ δική σου τὴ ζωὴ.

«Ξεροκατάπιε μιὰ ἢ Ἰουλίττα κι' ἀρχισε:

«Σὰν ἦρτε καὶ μὲ ζήτησε, ἀπὸ τοὺς γονιούς μου εἶναι ἀλήθεια ποῦ δὲ σὲ ἤθελε... μὰ μ' ἐπείσε ἡ μητέρα. Εἶχες πλοῦτη, εἴσουνε καλὸς νέος, ἐνῶ ἐγὼ τί εἴμουνα, ἓνα φτωχόκορισο ἄπρικο καὶ τίποτα πασαπᾶνω. Ἀποφάσισα λοιπὸν καὶ σὲ πῆρα. Καὶ δὲν εἴμουνα δυστυχῆς,

П. Ф.

М. МАДЖАСОВ

Ὁ Σοφοκλίσκος

ΛΟΕΓΓΡΙΝ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Φίλτατε Νουμῶ,
Διακολάνθρωπος ὁ ἀγαπητός μου φίλος κ' ἰθι-
κὸς ἀπαγγελεὺς κ. Σιγάλας ἀφοῦ κατορθώνει κοντά
στὰ τόσα ἄλλα θάματά του νὰ παρᾶγει νύχτα μέρα,
σὰ νῆνκι φάμπρικα μηχανονιῶν, εὐνοουμένους καὶ
εὐνοουμένας.

ράθυρο να σκοτωθώ, παρηγοριά δὲν ἔχω... Μὰ περνοῦσε
ὁ καιρὸς καὶ μαζί μὲ τὸν καιρὸ πέρασε κ' ἡ ἀγάπη μου
κι ἄρχισε ν' ἀγαπῶ τὸν ἄντρα μου καὶ νὰ τὸνε σέβουμαι...
νὰ μὴν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς νὰκούω τὴ φωνή του, τὸ
περπάτημά του, τὸ γέλιο... Ἡ ἀγάπη μου ἡ πραγματικὴ
ποῦ ἄρχισε γιὰ σένα φύτρωσε στὴν καρδιά μου ὕστερα...
ὁ πρῶτός μου ὁ ἄντρας εἶπανε ἐκεῖνος, ἐσύ εἰσουν ὁ δέ-
φτερος... Καὶ τώρα σ' ἀγαπῶ θεϊκά... Τίποτ' ἄλλο μυστέ-
ρι δὲν ἔχω... ὅ,τι μοῦ ζήτησας σοῦ τῶδωσα καὶ τὴν ψυχὴ
μοῦ ἀκόμη ἂ ζητοῦσες θὲ τοῦ τὴν ἔδωκα.»

— Φίλε μου Βασιλᾶ, φίλε μου Ἀλέξανδρε Βασιλᾶ, σὺν
 ἤκουσα ὅλ' ἅρτα μου ἤρθε ἑλγος, ζῆλη, μαθρία..., εἶ-
 δα σὲ μὴ στιγμῇ νὰ χρεμίζεται τὸ θνείρ μου στὸ γαρῖ
 μόν... Γύρισα κ' εἶπα τῆς γυναίκας ἐκείνης πῶς εἶναι ἄ-
 τιμη... πῶς εἶναι μὴ βρώμα καὶ δὲν ἔτιζε τὴν τόση ἀ-
 γάπη τοῦ τῆς εἶχα .. Καὶ τώρα στὰ γράμματα εἶμαι δυ-
 στυχός.

Ὁ Ἀλέξανδρος Βαυλᾶς ἰγάντωσε τὰ μεγάλα δάχτυλα τῶν χερῶν του στὶς μασχάλας τοῦ γελεκιῦ του καὶ προσβλέποντας τὸ φίλο του πῆγψε τὰ γέλοια, ποὺ καταβόητε ἡ κάμαρα.

— Χα, χα, χα ! 'Ανέστη μου, χα, χα, χα !...

Ὁ Ἀνέστης Φαγούδης κατέθεσε τὰ μούτρα του, σούφρωσε τὰ φρύδια του, σιδαρέφηκε. Δὲν πρόσμεινε ἀπὸ τὸ φίλο του τέτοια εἰρωνία, τέτοιο περιγέλασμα. Ὁ Βαζιλᾶς